

HISZÜK? HISSZÜK!

(Utószó helyett a HISZÜK programhoz)

Becsüljük meg azt a teremtő erőt, amelyik létrehozta ezt a szellemi alkotást. A sok irányból szerveződött, különböző indíttatású, felkészültségű és tudatosságú szakértőkből együttműködő szellemi hálózat jött létre.¹ Ennek köszönhető, hogy a HISZÜK koncepciója és programja az elkötelezett jövőtervezésben és jövőalkotásban, s egyúttal a magyarság fennmaradása érdekében *váratlan és rendkívüli eredmény*.

Konzulensként most nem tételes észrevételeket fogalmazok meg, hanem a HISZÜK program szellemében² és annak folytatásaként átfogó igénnyel a *fő kérdésekre* összpontosítok.

Beszéljünk az eddigénél is világosabban, mert adottak hozzá a szellemi és gyakorlati feltételek.

I. Kardinális feltételek

Ahhoz, hogy Magyarországon, a Kárpát-medencében vagy akár bármelyik más európai országban a jelenleginél több és ugyanakkor boldogabb gyerek születhessen, s boldogabb családban neveljék fel, annak *három kardinális feltétele* van:

1. A szülőpárok lelkükben, szívükben elkötelezettek legyenek a gyermekek, avagy Istengyermekek megszületése és felnevelése mellett. Ez a feltétel azonban homályos értelmezési terület, mert ennek a feltételnek a teljesítése a szeretet, a tudat és bölcsesség állapotától és minőségétől függ.

¹ Benda József vezetésével.

² Idézet a HISZÜK programból: „Az is nyilvánvaló, hogy a gyermekek egészséges testi-lelki-szociális fejlődésének legjobb élettere a családi otthon. Ha ettől idejekorán megfosztják, vagy a házasság zavarai, esetleg szétesése miatt nem tölti be rendeltetését, és nem biztosítja számukra a szülők gondoskodását, akkor nagyobb a veszélye annak, hogy torzult vagy sérült személyiséggel kerülnek ki az életbe. Ha pedig nagyobb tömegben jelennek meg a halmozottan sérült fiatalok és felnőttek, akkor beteggé teszik magát a társadalmat is², ahogy ezt megtapasztaltuk az elmúlt évtizedekben.”

2. A szülőpárok tagjai legalább félig-meddig szeretetcsalád igényű családban nevelődjenek fel és saját családjuk tapasztalatai alapján (is) párjukkal olyan szerelemházasságot teremtsenek, amelyik egyre inkább képes szeretetcsaládot létrehozni a születő gyermekek számára. Ez is homályos értelmezési terület, mert a családlélekkel, a családtudattal és a családszeretettel nem foglalkozunk kielégítően.
3. Mindegyik családpár (ami több mint házas-pár) olyan rokonságban, olyan szomszédságban, olyan helyi társadalomban éljen és boldoguljon, amely a nagycsaládot, a lélekcsaládot, a falucsaládot, a kisebb városrész-közösséget, a nemzeti társadalmat külön-külön és együttesen is szeretettársadalommá, szeretetgazdasággá és szeretetkultúrává akarja fejleszteni a maga és gyermekei számára. Ebben az új társadalomban az alsó és középiskola is csak szeretetiskola lehet. Ez az értelmezési és egyúttal fejlesztési célrendszer szintén homályos terület, mert a társadalomlékekkel, a társadalomtudattal, vagy a szeretettársadalom minőséggel nem foglalkozunk.

Ez volt a *három egyszerű felismerés*. Ha ezeknek nem vagyunk kellően tudatában, könnyen lehet, hogy a népesedési válságot *nem fogjuk tudni megoldani*.

II. A kardinális krízisek

A jelenlegi pénzkapitalista, hatalomgazdasági világrend az elmúlt évtizedekben a látványtársadalmakban, a színház-demokráciákban, a telefon-pótközösségekben, a látszatcsaládokban, a szerelmet pótolni nem tudó szexuális aktusokban (stb.) három emberiség kiterjedésű *globális, nemzeti és lokális krízisrendszert* kényszerített ki:

1. A mai világrendben az egyéneknek nem (vagy nemcsak) az a fő problémája, hogy gazdaságilag és szociálisan milyen nehéz helyzetben vannak, hanem sokkal inkább az, hogy belül széttépett lényekké váltak. Ez azt jelenti, hogy az adott személy egyaránt el van zárva, s el van vágva saját belső emberségétől, és ugyanígy el van szigetelve, sőt izolálva van a külső világtól. Ebből az következik, hogy korunk embereinek többsége szüntelenül fél, szenved, szeretetlen, tele van fájdalommal és gyakran jövővesztett. A végeredmény az önző civilizáció, a személyes és kollektív én hamis uralma.
2. A jelenlegi magyar társadalomban a családoknak mintegy kétharmada szintén szétszakított állapotban van. A belső ember minőségétől eltépett egyén sem igazi önmagával, sem saját családjával nem (vagy csak töredékesen) képes boldog viszonyban, avagy szeretetkapcsolatban lenni.

Általános krízis jelenség³ az, hogy a családok többségében a családtagok és a gyerekek is egymástól távol vannak, szinte észrevétlenül izolálódnak, s így nem élik meg a családi kohéziót, nem kapnak családi indíttatást és nem ismerik a családi, otthonos szeretetklímát⁴. A korábbi és mai életpótlékok, örömhelyettesítők, például a fogyasztási „mámor” vagy a szexuális „habzsolás” ráadásul már nem fedi el a házasság és a család lelki haldoklását.

3. Az előbbi két, többszörös elidegenedés leglátványosabban a települési közösségekben, vagy a foglalkozási csoportokban is figyelhető meg. Ebből szintúgy az következik, hogy a településeken a családok szintén izolálódnak egymástól, sőt számos esetben az indokolatlan feszültségek miatt a családok egymást elutasítják, vagy éppen ellenségként tekintenek egymásra. Ezért nem meglepő, hogy a kisebb-nagyobb közösségek egyaránt szétszakítottak. Még akkor is, ha ma egyre több helyen igyekeznek ismét élő, összetartó közösségeket teremteni. (Arról most nem is beszélve, hogy a nemzetek, a kontinensek, vagy a globális világ nagyobb tömbjei ugyanilyen törésvonalak mentén egyre élesebb szétszakítottságban léteznek.)

Mindebből az a konklúzió vonható le, beszámítva kedvenc illúziók elengedését is, hogy ez a világtrend az embert, a családot, a közösségeket, a nemzeteket és globális társadalmat folyamatosan belülről rombolja. Ennek az áldatlan állapotnak a feltárása és részletes bemutatása most nem lehet feladatunk.

Az előző fejezetben jelzett három kardinális feltétel és az ebben a fejezetben érzékeltett létminőség-krízis *szorosan összefügg egymással*.

III. Kardinális feladatok

Nézzük példaként néhány *fontosabb, kiemelt teendőt*:

1. Magyarországon minden további indoklás nélkül megérthető, hogy a most indult parlamenti ciklus központi célvíziója csak a következő lehet: (1) az emberi lélek-, tudat-, és életminőség tudatos emelése; (2) a család és minden más közösség lélek-, tudat-, és életminőségének javítása⁵. A társadalom (és

³ A HISZÜK-ben ezt olvashatjuk: A gyermekek legfontosabb érdeke a szülők, a családok, párok kiegyensúlyozott kapcsolata. Ez olyan nyilvánvaló összefüggés, ami nem szorul további bizonyításra. Ez az érdek ráadásul megegyezik a szülők és a társadalom érdekeivel is. Az is közhely, hogy munkaerőként is eredményesebb, használhatóbb a kiegyensúlyozott családi háttérrel rendelkező munkatárs.”

⁴ Innen nézve szinte már indokolni sem kell, hogy a hivatásos szülők, a hivatásos édesanyák és édesapák családteremtő fordulatot hozhatnak.

⁵ A HISZÜK által jelzett (még szűken értelmezett) mentális felkészítés így hangzik: „Amennyiben a kormány által elindított Hivatásos Szülők programban résztvevő családok maguk jelentkeznek és egy szigorú szabályrendszerben kerülnek kiválasztásra, úgy a megszülető és felnövő gyermekek testi, lelki és kulturális színvonala minden bizonnyal magasabb szintű lesz, hiszen a követelményrendszer

minden más terület) szegmensében a fejlesztési kulcselem a szeretet visszatanítása, a szeretet minőségek emelése, a szeretet központú életvezetés tanítása.

2. Ez a célvízió teljesen független attól, hogy ki mit ért szereteten, vagy a szeretetet fontosnak tartja-e, mert a korszakforduló arra kényszerít minket, hogy fókuszunkba visszavigyük a szeretet lényegiségét, szépségét, s emberségét. Ez most nem egyszerűen a kereszténység programjának a visszaemelése, hanem az új világkorszak (és nem világregd) kardinális lényege.
3. Ha hiszünk abban, hogy Magyarországon az eddiginél több gyerek születhet, akkor tegyük fel azt a kérdést magunknak, hogy az előbbi két fejezet alapján milyen konkrét nemzeti (állami és társadalmi-családi) feladataink vannak, illetve a társadalom milyen módon nyerhető meg a népesedési válság belülről vezérelt megoldására.

A HISZÜK programban felsorolt célokkal és módszerekkel alapvetően egyetértek, ám szeretném az elsőrendű teendőket generálisan kiemelni és az eddigi jobban tudatosítani.

- Magyarországon évszázadok óta az országépítő politikának sem kiemelt tárgya a lélek- és közösségfejlesztés. Végképpen itt van az idő arra, hogy ezt a nemzeti újjászületést segítő lépést megtegyük.
- A népesedési kérdés tényleges megoldásához nincs kellően kialakult intézményrendszer, megfelelően széles szakértői gárda és kiérlelt módszertan az anyagi, pénzügyi, fizikai támogatásokon túli kérdések megoldásához. (Egyelőre ne remélje senki, hogy a korábbi, materialista kötöttségű pszichológia, vagy szociológia elégséges szakmai háttér lesz. Szerencsére az új tudomány is születőben van.)
- Magyarországon (is) alig vannak olyan nemzeti mozgalmak, társadalmi egyesületek, amelyek a szétszakítottságokból eredő elsődleges feladatok elvégzését tudatosan végeznék, a teendőket egymás között is megosztva. (A HISZÜK előmunkálatai során kollégáimmal közösen mi is három ilyen nemzeti mozgalmat javasoltunk, részletes indoklással és jövővízióval. Máig legfontosabbaknak a nemzeti szeretetcsalád, a nemzeti öngyógyító és a nemzeti védőangyal⁶ (családmentor) mozgalmakat tartjuk. A Kristályvölgy Faluközösségben⁷ ezért tervezünk településekként Család Házat,

egyértelmű elvárásokat fogalmaz meg e tekintetben és azt ellenőrizni is hivatott. A családokat körülvevő felkészítő, segítő és ellátórendszer pedig biztosítja a nehézségek áthidalását és megoldását.”

⁶ Ezért támogatjuk a HISZÜK-ben szereplő Család- és Közösségfejlesztő Szolgálat tervét, csak ennek profilját tágabbra szabnánk.

⁷ Kristályvölgy Faluközösség videofilmek: www.youtube.com/watch?v=tyvNpvHQDEI
<https://www.youtube.com/watch?v=3BkUSznmyzM>

Öngyógyítás Háza, Néphagyomány-Népművészet Háza, Bölcsesség Háza, Önellátás Háza.)

- Komoly életteremtési nehézséget okoz, hogy posztmodernizációban szükségképpen nincs posztdemokrácia, szerves szeretetközösség sem, hiszen a posztmodernizáció szerkezete és működése kifejezetten gátolja az emberi és társadalmi életminőség valódi emelését. Holott a közösségek újratertéséhez szükség lenne egy magas minőségű közösségmodell elterjesztésére.
- A több gyermek születésének támogatásához szükségképpen óriási erőforrás az állam és az általa fenntartott intézményrendszer. Az új állami felismerések közül most csak azt az egyet emelem ki, hogy a védőnők és a családsegítők számát és támogatottságát minimum a kétszeresére kellene emelni.
- A több és boldogabb gyermekek születése és felnevelése viszont elsősorban a szülőknél és a családon múlik. Ezért tartós és valódi változást kizárólag a szülők és a családok hozhatnak. Ezért szükség van egy olyan átfogó, új munkamegosztásra, amelyben a fontos állami fejlesztői szándékok mellett a szülői és családi szándékok, összefogások, mozgalmak főszereplőkké válnak és az ő törekvéseiket kiemelten támogatassa a kormányzat. (A magyar állam már évtizedek óta tudja, hogy tényleges változást csak az anyagi, pénzügyi támogatások nem hozhatnak)
- Változatlanul nincs család- és közösségfejlesztő minisztérium, pedig ennek már volt és van esélye. A magyar reformkor óta egyetlen kormány sem foglalkozott magas szinten a társadalom- és a nemzet (lelki és közösségi) fejlesztésével. Holott a nemzeti és lokális mozgalmaknak, közösségeknek szüksége lenne kompetens, felkészült család- és közösségfejlesztő tárcára. (Az egyik példamutató módszer a családállítással mellett a közösségállítással és a nemzetállítással.)
- A család- és közösségfejlesztés ráadásul nem csak a gyerekszám növelése miatt létkérdés. A társadalom belső romlása gyorsan eljuthat a felsorolt krízisek végállapotaiba. A megoldást ma már kézzelfogható remény vetíti elénk: az Aranykor!⁸ Az elkezdődött univerzális Aranykorról viszont még nem beszélhetünk tételesen, mert ennek váratlansága és korlátozhatatlan hatásrendszere ma még jórészt befogadhatatlan az embereknek. Ám annyit jó szívvel kijelenthetünk, hogy a családok, a közösségek és magyar társadalom újraépítése és végre magas szintre emelése nincs aranykori jövő nélkül. (Pillanatnyilag a kardinális kérdés az, hogy *képesek vagyunk-e nagyon rövid idő alatt felkészülni az Aranykorra?*)

⁸ Lásd Varga Csaba megjelenés előtt álló új könyvét: Új Aranykor bejárata (szeretetcsalád, szeretetfalu, szeretetnemzet.), SKI, 2018

Ha tetszik, ha nem, ez most a generális kulcskérdés. Ha hisszük, ha nem, csak ebbe az irányba mehetünk, mert a bolygó Új Föld lesz. A HISZÜK program ehhez az új világhoz az egyik jó előkészítő koncepció. A hivatásos szülők társadalma már új társadalom, sőt segíti a szeretettársadalommá válást és a szeretet-értékrend elterjedését. Ez már önmagában is azt sugallja, hogy nem tehetünk mást, minthogy képesek leszünk a döntő szellemi és mentális váltásra, ezért például hiszünk abban, hogy *a népesedési krízist tudatosan megoldjuk.*

Varga Csaba